

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci navrhovatele: „**PĚKNÝ JIH, o. s.**“, se sídlem Moravanská 159/86, Přízřenice, Brno, zast. JUDr. Vilémem Kaprálem, advokátem se sídlem Údolní 61, Brno, proti odpůrci: **Magistrát města Brna, odbor územního plánování a rozvoje**, se sídlem Kounicova 67, Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části Územního plánu města Brna – ul. Černovická ze dne 12. 10. 2012, č. j. MMB/0348105/2012/Her, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0348105/2012, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2015, čj. 64 A 3/2015-25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 12. 10. 2012 rozhodnutím čj. MMB/0348105/2012/Her, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0348105/2012, odpůrce vydal úpravu směrné části Územního plánu města Brna, která je vedena v seznamu úprav směrné části Územního plánu města Brna pod označením S 35/2012 MČ Brno-jih, k. ú. Komárov – úprava vzájemné hranice návrhových ploch SJ-návrh a SO-návrh při ulici Černovická.

[2] Navrhovatel se domáhal zrušení předmětné úpravy.

[3] Krajský soud shledal, že návrh na zahájení řízení o zrušení opatření obecné povahy dle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nelze propustit

k meritornímu projednání, neboť byl podán po uplynutí lhůty tří let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Stěžovaným usnesením proto návrh odmítl.

[4] V odůvodnění odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-135, judikující za okamžik účinnosti opatření obecné povahy stav, kdy jsou jeho adresáti povinni se opatřením obecné povahy řídit, přičemž podmínky nabytí účinnosti musí stanovovat příslušný zákon upravující proces jeho vydání. Krajský soud došel k závěru, že dle stavebního zákona č. 50/1976 úprava směrné části územního plánu nabyla účinnosti dnem rozhodnutí příslušného orgánu o této úpravě, to jest dne 12. 10. 2012. Návrh na její zrušení byl soudu doručen dne 6. 11. 2015, takže tříletá lhůta k jeho podání nebyla zachována.

II. Kasační stížnost

[5] Proti usnesení krajského soudu podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které uplatnil důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost rozhodnutí stěžovatel spatřoval v nesprávném posouzení včasnosti podání dotčeného návrhu na zahájení řízení. Krajský soud při odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu nevzal na zřetel okolnosti případu a skutkový stav věci; v tomto ohledu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné.

[6] Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že „*rozhodnutím čj. MMB/0348105/2012/Her, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0348105/2012, nebylo a ani nemohlo být účinně rozhodnuto o úpravě směrné části územního plánu.*“ Uvedl, že okamžik účinnosti opatření obecné povahy značí stav, kdy jsou jeho adresáti povinni se jím řídit. Vzhledem k tomu, že okruh adresátů je v daném případě obecný, je třeba toto opatření obecné povahy považovat za účinné až v okamžiku, kdy s tímto rozhodnutím mohli být všichni adresáti obeznámeni. V daném případě – kdy nebyl dodržen zákonem stanovený postup pro schválení územně plánovací dokumentace – přičemž došlo ke změně Územního plánu města Brna, a nikoliv jen jeho směrné části, rozhodujícím je okamžik, kdy se s touto změnou směrné části mohla v souladu s principem publicity poprvé seznámit široká veřejnost. Stěžovatel měl za to, že takovou možnost veřejnost měla až dne 6. 11. 2012, kdy byl proveden záznam v Registračním listu územní studie, čímž došlo ke skutečnému zveřejnění úpravy směrné části Územního plánu města Brna. Až tehdy mohlo rozhodnutí o schválení úpravy směrné části nabytí účinnosti.

[7] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření odpůrce

[8] Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 28. 1. 2016 zcela odkázal na své dřívější vyjádření k návrhu. Ztotožnil se se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku čj. 1 Aos 2/2013-135. Odpůrce jako pořizovatel územního plánu provedl úpravu podle § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění platném pro projednávanou věc, a v souladu se zněním čl. 4.3, 5.1.1 a 8 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna. K procesu projednávání uvedl, že Územní studie „Komárov-OC Černovická“ byla vystavena v budově Magistrátu města Brna od 27. 6. 2012 do 11. 7. 2012 a bylo k ní možno uplatnit připomínky; odpůrce současně požádal Úřad městské části Brno-jih o zveřejnění oznámení o vystavení územní studie. Připomínky ke studii uplatnilo pouze Ředitelství silnic a dálnic. Nelze tedy mít za to, že by územní studie nebyla projednána či že by se k ní nebylo možno vyjádřit.

IV. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a to osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a řádně zastoupenou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu; zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel brojil pro závěru krajského soudu ohledně opožděnosti podání návrhu na zahájení řízení o zrušení opatření obecné povahy. Krajský soud za základ svého rozhodnutí vzal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-135, jelikož v posuzovaném případě bylo třeba vycházet z toho, že předmětem řízení je úprava směrné části, a účinnost této změny je nutno posoudit podle příslušných ustanovení takovou změnu upravujících.

[12] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud došel k závěru, že „*okamžik účinnosti opatření obecné povahy značí stav, kdy jsou jeho adresáti povinni se jím řídit, přičemž podmínky nabytí účinnosti musí stanovovat příslušný zákon upravující proces vydání opatření obecné povahy. Ustanovení § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. uvádí, že při úpravě směrné části územního plánu se postupuje podle dosavadních předpisů. Tím je především zákon č. 50/1976 Sb., který ovšem v první řadě v § 28 vylučuje použití správního řádu na projednávání a schvalování územně plánovací dokumentace, takže pro úpravu směrné části nelze použít § 171 a násl. správního řádu a ze správního řádu nelze ani dovozovat okamžik účinnosti úpravy směrné části územního plánu (a to navzdory tomu, že úpravu směrné části územního plánu je třeba považovat materiálně za opatření obecné povahy).*“

[13] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že zákon č. 50/1976 Sb. se otázkou účinnosti územních plánů výslovně nezabýval. Jeho § 29 odst. 3 však normuje, že „*závaznou část územně plánovací dokumentace a její změny, které schvaluje kraj nebo obec v samostatné působnosti, vyhláší jejich orgány obecně závaznou vyhláškou.*“ Ve spojení s § 12 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), pak závazná část územního plánu nabývala účinnosti patnáctým dnem po dni vyhlášení (tj. vyvěšení na úřední desce). V případě směrné části územního plánu ovšem zákon č. 50/1976 Sb. s žádným vyhlášením vůbec nepočítal. Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že: „*V případě přijetí nového územního plánu bylo možno dovozovat, že jeho směrná část nabývala účinnosti současně s částí závaznou (nebylo by totiž příliš logické, aby účinnosti nabývala dříve nebo později). Při přijetí úpravy směrné části územního plánu už ovšem podpůrně z účinnosti závazné části vycházet nelze. Jestliže zákon č. 50/1976 Sb. neupravuje žádné další podmínky nabytí účinnosti úpravy směrné části, je pak třeba vyjít z toho, že tato nabývá účinnosti dnem rozhodnutí příslušného orgánu o této úpravě.*“

[14] Stěžovatel napadl svým návrhem úpravu směrné části Územního plánu města Brna, o níž není mezi účastníky sporné (tvrzení návrhu na čl. 2 a vyjádření odpůrce na čl. 17 spisu krajského soudu), že byla součástí obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna. Fakt, že šlo o úpravu územního plánu obce (zde statutárního města Brna) z roku 2004 schválenou v roce 2012, je i pro posouzení včasnosti návrhu rozhodující, neboť úpravu územních plánů obcí schválených před 1. 1. 2007 lze provést do 31. 12. 2020 [§ 188 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]; při této úpravě se dle § 188 odst. 3 věta třetí téhož zákona postupuje podle dosavadních právních předpisů, tj. především právě podle dřívějšího stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Z uvedeného je patrné, že závěry vyplývající obecně z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou zcela použitelné i pro posouzení okamžiku nabytí účinnosti schválené úpravy směrné části územního plánu ve věci nyní projednávané.

[15] Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod odchytil se od své dosavadní a shora připomenuté judikatury. Údajné skutkové odlišnosti případu prezentované navrhovatelem nejsou pro věc relevantní, podstata rozhodovacích důvodů – posouzení okamžiku účinnosti úpravy směrné části územního plánu – zůstává zachována.

[16] K námitce, dle níž nemohlo napadené opatření obecné povahy nabýt účinnosti dříve, než se s ním mohli seznámit všichni adresáti, dodává Nejvyšší správní soud následující. Právě proto, že okruh adresátů úpravy územního plánu je již pro svůj charakter opatření obecné povahy (lavírujícího na pomezí individuálního správního aktu a abstraktního právního předpisu) blíže neurčený, nelze počet těchto potenciálních adresátů, ani přesný okamžik, ke kterému se tito adresáti s jeho obsahem seznámí, přesně stanovit. Přesto však je ze spisu zjevné, že možnost veřejnosti tomuto opatření oponovat nebyla ani před jeho přijetím, ani po jeho schválení, ze strany odpůrce eliminována. Odpůrci nelze přičítat, že soudní přezkum napadené úpravy územního plánu navrhl stěžovatel až po uplynutí zákonem kogentně stanovené lhůty.

[17] Také námitka nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu není důvodná. Krajský soud dostatečně osvětlil důvody, které jej vedly k odmítnutí návrhu, příležitostně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a logicky ji provázal se skutkovým stavem v dané věci.

V. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, dle něhož návrh na zahájení řízení o zrušení opatření obecné povahy – úpravy směrné části Územního plánu města Brna – byl podán po tříleté lhůtě pro podání takového návrhu dle § 101b odst. 1 s. ř. s. Napadená úprava nabyla účinnosti dne 12. 10. 2012, tzn. dnem rozhodnutí odpůrce o této úpravě; návrh však byl krajskému soudu doručen až dne 6. 11. 2015, čehož důsledkem při nemožnosti zmeškání lhůty prominout (§ 101b odst. 1 věta druhá s. ř. s.) bylo nevyhnutelné odmítnutí návrhu pro jeho opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Odpůrci by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu